

L'ÓOS

PERIÒDIC HUMORÍSTIC
DE CRÍTICA I TRAPACEIG

SORTIRÀ CADA MES
PREU: 15 CÈNTIMS

A REVEURE

Avui fa justament quatre mesos que veié la llum el primer número del nostre periòdic, amb un èxit tan sorollós que sobrepujà en molt, el càlculs més falaguers que ens havíem pogut forjar. Mai com en aquella ocasió s'ha pogut dir que «l'èxit va sorprendre a la mateixa empresa».

El segon i tercer número de L'ÓOS, obtingueren per part del públic la mateixa bona acollida que el primer. No és d'estranyar, puix hem de reconèixer que fóren tan o més interessants que aquell.

La publicació però, d'un periòdic humorístic en un poble com Cassà, és una cosa molt difícil, puix tots ens coneixem tant que n'hi ha prou amb què des del periòdic es faci la més petita indicació, perquè tothom sàpiga del què es tracta.

Nosaltres si algun mèrit tenim, és el d'haver fet tots els possibles perquè L'ÓOS, no caigués en el mateix que solen caure quasi tots els periòdics d'aquesta mena: la insolència.

El tema, però, s'ha anat esgotant. Per això, nosaltres abans de què per tal de donar-li interès hàgim de convertir L'ÓOS en un periòdic insolent i groller, preferim descansar una temporada i esperar a veure si en la primavera pròxima trobarem ocasió propícia per reemprendre la nostra tasca.

En aquesta ocasió ens plau fer present als joves i públic tot, que fins avui ens han favoregut amb llur apoi, el testimoni del nostre més sincer agraïment.

Estem convençuts que la separació no serà per gaire temps; per això al acomiadar-nos avui de vosaltres, amb tota satisfacció us dirigim un alegre i optimista: A REVEURE!!

LA REDACCIÓ.

El nostre concurs

No hem estat correspostos

No. No ens plauen ni les mitges tintes ni les excuses. Les sinuositats les deixem per als serpents. A nosaltres, veritat, sinceritat. Va, doncs, tota la veritat:

Aspiràvem fer un concurs 200 per 100 seriós. Volíem que Cassà tingués una «Senyoreta». Volíem que una damisel·la representés la bellesa del nostre poble. Volíem—finalment—que no seguís la nostra vila, en un pla d'inferioritat envers una munió de pobles, ciutats, capitals i poblets, que tots tenen la seva Miss. Això no ha estat, però, possible. Què hi farem! Causes?

Ens sembla que són, entre moltes, aquestes: que la gent s'ho han pres, uns de broma, i altres amb mandra. Uns no sabien com enviar el cupó, altres al·ludeixen que a la senyoreta elegida se li hauria dit Miss Ós (i diem entre parèntesi que nosaltres ja ho creiem, però que estem convençuts que només li haurien dit quatre envejoses). Mil coses que són difícils d'esmentar.

Així, hem rebut molt pocs cupons, i entre aquests pocs, alguns de persones que es proposaven bromejar.

No cal dir que nosaltres, d'aquest concurs n'hem deduït conseqüències ben alligonadores, entre altres, que els nostres estimats llegidors no han pogut capir que de L'Ó S en podés sortir alguna cosa seriosa, ço que és un elogi implícit del nostre humorisme.

Ara, doncs, quan la nostra reparició sigui un fet, sabrem més a què atendre'ns.

LA REDACCIÓ.

A una reina

Oh, formosa reina! On has adquirit aquest títol? I que adequat resulta a la teva figura! Res de beutat, ni de Miss, sino reina i reina precisament de un peix tan simbòlic, tan fi i exquisit i de linia tan esbelta.

Te l'hauran donat per la teva elegància? O potser per la teva formosor? O bé perquè estàs continuament de mans a la pica de casa teva.

Sigui com sigui, felicito al tribunal que va tenir l'encert de concedir-te aquest diploma i m'enorgulleixo de què siguis filla d'aquest poble.

O. C.

S'ha instal·lat

una moderna perruqueria per a senyores a la plaça dels Porcs. El local és magníficament ventilat.

Aquest establiment està proveït dels més nous instruments per a pelar clatells de totes menes.

Nota: També s'esquilen matxos.

Entreteniments

Com més un hom se la mira
més li agrada la Rovira

Quina manera de ballar té
el noi del recader Reyné.

Té un tipet que déu n'hi dó
la Tereseta Ramió.

A la Rita el cor li peta
quan veu passar cert paleta.

Ai!... quina cara de querubí
té el nòvio de l'Al...

Els ulls de la Benita
fan més mal que la dinamita

Estava pensant, què diré?
d'En P... i la A. Ar...

No sé què espera per casar-se
l'hereu de can Vicens Sastre.

DOCUMENT HISTÒRIC

A Can Ventura Sabater

La majoria de vosaltres, joves llegidors, recordareu aquell treballador de sabateria que hi havia no fa pas molt temps, allà al davant de les Mesures. Els nois, enyorant aquella agradable tertúlia, les noies, satisfetes de la desaparició d'aquella grandiosa «tisora» que continuament «retallava». Allí es parlava de tothom i de tot, des de la

Modesta que ja allavors era de les grans fins a les nenes que acababen de fer la comunió. Si volies saber bé una notícia i ben detallada no tenies més que anar a can Ventura. Era un vertader «fixxero» de informació que en el seu temps havia adquirit celebritat mundial.

El que és a mi, aquell treballador mai

més em marxarà de la memòria. Les seves reduïdes dimensions, la gent que contínuament hi havia i la quantitat de formes, patrons, terenyines i fòtils que penjaven, feien que hi hagués una temperatura molt agradable. Els contertulis eren el més variats, tan d'idees com de classe. Allí hi anaven els estudiants, els corredors de banca, els futbolistes, els amics de l'hereu, etc., i era punt de reunió de molts companys, lloc on s'hi preparaven els plans més variats, local on es contractaven partits de futbol. Aquelles parets adornades amb nombroses inscripcions, dibuixos i retalls de diari, quants planys havien oït de joves desenganyats, quants cants d'aquell «team» que sempre entonava «la Margot» i quantes rialles així que es repasava alguna parella.

Sempre tenies d'anar al «tanto» que no et féssin alguna broma pesada. Al entrar, ja tenies d'anar amb cuidado que no et mullessin amb aquella aigua tan bruta de remullar les soles. Al asseure't, mirar primer el tamboret, si hi havia algun clau, pega o alguna punta de cigarro encès. Al marxar, que no et plantifiquessin una llufa. No obstant això la concurrència era assídua.

Allí tothom treballava, ja fos clavant claus en aquell vetllador que de tants que n'hi havia semblava més de ferro que de fusta, o tallant cuir amb una falsilla recent esmolada, o pintant un ninot a la paret, o

preparant qualche enganyifa a algun company que estava per arribar, en fi, en aquell treballador, tot era moviment.

De tan en tan es sentien els alumnes del preuat mestre d'allà el costat, recitant una lliçó de història, exposant el binomi de Newton o bé exclamacions del professor dient: «Tinc els burros més burros del poble». Aquí tots els contertulis responien amb una gran «carrajada».

Les discussions no eren mai acalorades, ja que la política era un tema que es tocava

FELICITACIÓ

A les simpàtiques lectores
i als lectors en general
els desitgem que les hores
casolanes de Nadal,

Molta salutaria
i un pervenir s,
i és clar, sem amb companyia
del vostre ser.

passin com es sol di,
amb molts turrans i xampany;
que benhaurances sens fi
sols els hi porti el nou any.

L'ÒS

de cent en quaranta i l'únic lema semblava com si fos fer gresca i xirinola.

Allò si que era un vertader safareig. Els joves hi teníem la nostra arma de defensa contra el cosidors, per això lectors, jo voldria declarar aquell treballador monument nacional, així la seva història perduraria durant totes les generacions.

EPÍLEG. — Encara és l'hora que les nostres noies quan passen per allà davant, miren de reüll aquella casa per elles tan antipàfica.

ESKAR ÓS

En els cercles diplomàtics

d'aquesta capital s'ha xiuxiuejat aquests dies que s'havien iniciat gestions per tal d'arribar a un «modus vivendi» entre Alemanya i Uruguay.

Es diu, però, que a darrera hora, hom ha quedat per poc... a cosa.

La Diada de les Modistes

(DEL DIARI D'UNA LLUCIETA)

Per casualitat, no diré com, m'han fet arribar a les meves mans una fulla manuscrita del diari d'una gentil modisteta d'aquesta vila.

Guardaré l'incògnita del seu nom, però no puc estar-me de fer públiques les seves impressions d'aquesta diada. Impressions

més íntima, i la alegria tindrà aquella punta de tristesa que a voltes m'agrada tant. Malgrat tot, jo preferiria que es fés una gran festassa. Cants i ballades, concursos, jocs, passejades i que els nostres joves que tan i tan ens prometen, sabessin (que ja seria hora!) organitzar quelcom que fos digne, o bé acceptable.»

«Tretze de Desembre.—Es molt tard però no puc menys que apuntar les impressions de la diada. Com estic cansada! Tan saltar, cantar i riure. Estic ben ronca! Avui ha fet un sol magnífic, ni fet a posta per a nosaltres. El matí, en l'església, he vist aquell jove que és curt de vista. No sé com m'he estat de dir-li: —Es inútil noi, el teu plet ja està mig perdut!»

«Amb les companyes del cosidor (per què no podríem ésser totes les del poble juntes?) hem fet un gran tiberi. Menjar, beure, (d'això poc, eh?) cantar, ballar, riure. Gramoles, ràdio. També en sabem de divertirnos totes soles. També!»

«A la nit ens han fet un ball en honor nostre. Al entrar-hi ja m'he posat neguitosa. No sé per què he vist que d'allí no en sortiria cap cosa extraordinària. Naturalment, res menys podia passar en un vulgar ball de pesseta aprofitada... i a la nostra salut! Protesto! Encara que estic ben ronca, no puc estar-me de cridar-ho ben alt».

«Per disort torna a ploure...»

Per la transcripció
GLAVI

que, fetes espontàniament per una personeta que té una mirada dolça i captivadora, un parlar tan simpàtic i una magnífica cabellera d'ondulació natural; no poden ésser menys que sinceres. Copio:

«Dotze de Desembre.—Som a la vigília de la nostra diada. No estic gaire il·lusionada, però. Serà per què fa tants dies que plou? Ara mateix fa un mes i mig seguit que contínuament cau aigua. Quin neguit! Si demà fa igual, quin poc lluïment tindrà la nostra festa! Millor però, com que no hi ha grans projectes formats, és preferible. Serà

Compreu el
«Segell Pro-Infància»

Xafarderies.

Pel poble es diu...

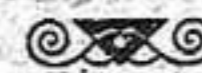
...que aquell distingit jove que porta un barret de color verd, que sembla tret d'un pim-pam-pum, d'ençà que es dedica a quelcom derivat de la llet no s'adorm tant al cinema.

...que tres senyorettes molt aimants de retallar, el dia del ball de les modistetes, poderen fer de les seves retallant amb molta intensitat. En certa ocasió les hi oferírem unes tisores. Ara què les hi oferírem?

...que en cas de progressar l'afició per la boxa, demostrada aquests dies per alguns dels nostres conciutadans, aconsellem a l'Ajuntament, que instal·li un «ring» a la plaça de la Coma, car d'aquesta manera, a l'ensems que es podria matar una miqueta el nostre avorriment (que bona falta ens fa) es podrien recollir cabals per a sol·lucionar l'atur forçós, doncs tothom amb molt gust pagaria una «pela» d'entrada.

...que encara que sembla que no, les cols i la poesia tenen una relació molt directa, o sinó pregunteu-ho a aquella senyora que les vol vendre a pessefa cada una

...que cert jove alt, pot per fortuna arribar fins a la Lluna.

...que entre les noies que acudeixen als nostres balls s'ha posat de moda portar guants per a ballar. Serà per distinció o bé per amagar aquell floreig de penellons?

Notes de L'ÓS

Sabem de bona tinta que si la Robinson no tingués paraula donada no res menys que a un membre del cos diplomàtic, hi hauria un altre Rómeo que li faria l'amor. Naturalment aquest no és tan castigador com el Cònsul.

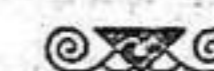

Uns d'aquests dies d'estat d'alarma, una parella de força pública que prestava servei pels voltants del Gas, crià «l'alto» a un individu de dimensions molt voluminoses. Però, una vegada hi foren aprop es trobaren amb la sorpresa que l'individu en qüestió estava format per una distingida parella de tòrtors, molt coneguda, que segurament a causa del fred s'havien acostat una miqueta més del compte

La suspensió temporal de la publicació de L'ÓS, anirà molt malament a tota la munició de sogres trapaceres que tan abunden a Cassà. Les hi agradava tan poguer-se expansionar una miqueta llegint L'ÓS!

Les aconsellem que tot esperant la nostra reparició i per tal que puguin continuar dedicant-se a llur ocupació preferida, acudeixin de tan en tan a cert cosidor que tots coneixem i que males llengües qualifiquen de Sucursal de L'ÓS.

La «Unió» al Federal,
«Els Unics» al Republicà.
Quins balls, Déu meu, per Nadal
es faran aquí Cassà!...

Una vegada vam parlar que hi havia un jove que quan ballava semblava que caçés mosques. Sembla que s'ha corregit bastant; ara dirieu que només caça mosquits.

DE COL·LABORACIÓ

SONET MADRIGALESC a les nenes cassanenques

(Poesia premiada amb la «Carbassa d'or» en els jocs florals d'enguany).

Nenes de Cassà, que gardeu en els ulls les promeses de coses amagades i no heu volgut que aigües oxigenades cruels tenyissin vostres negres rulls.

Què us puc dir que no us hagin dit encara mil aprenents poetes emocionats, al contemplar potser desil·lusionats la vulgar expressió de vostra cara?

Sols una cosa vaig a aconsellar-vos: teniu que aprendre de maquillar-vos gastant el llapis roig amb abundor;

puix si no ha volgut la Naturalesa donar-vos una refulgent bellesa, que el cosmètic supleixi la formosor.

PRIMUS INFELIX

De tan viu...
fins al llit fa el riu.

Xaringasso, l'has vessada culpant a qui mal no ha fet, i per això fa carbassada, ha escopsat més d'un bolet.

Val la pena, em sembla a mi, de indagar qui et busca el cos, no vulguis de viu presumir, que no fas més que el talòs.

Aquesta humil Xaringueta, a qui t'agradaria trobar, teva és, molt bona amigueta, que sovint et fa xerrar.

Del «bello sexo» jo sóc i quan passo al teu costat, encantat com un badoc, quedas tot garrivat.

Em plau ara, recordar-te per què la coneixis ben bé, que qui el Plany va dedicar-te, és la que voltes pel calé.

Torno a dir que l'has vessada, i ho sento però, coralment, que víctima de ma bromada, n'hagis fet, a un jove molt atent.

XARINGUETA

Correu de L'OS

J. Ll. (d'aquesta pagesia serrana).—No vulgueu fer-vos fer el ridícul vós mateix. Si voleu que us prenguin el pèl, aneu a aquella perruqueria que anunciem, que allí us el prendran des de «el sentido gramatical elíptico» fins «a las frases ampulosas» del clatell.

Ramon Vilà. (Salmeron, 16) Llagostera.—Si heu tret de la rifa, aneu a passar una temporada a Catalunya i quedeu-vos-hi fins que sabeu escriure el català. Ah! i Cassà de la Selva s'escriu amb V de València i no amb B de... Burro!

Un que ho va veure.—Estúpid!

S'amorra.—No va. Massa kilomètric.

Xaringueta.—Estem satisfets de què hagi resultat tres senyoretetes i de passada tan bufones. Esperem que un altre dia se-guireu enviant.

Primus Infelix.—Va el vostre vers. No publiquem les xafarderies, en atenció a les nostres lectores. Tanmateix sou ben ordinaris!

CASSÀ, BASE NAVAL

Ara totjust m'he enterat
d'una nova molt recent.
Diu que la Generalitat
dóna al nostre Ajuntament
una suma de diners,
jo crec de deu mil pessetes,
per aplanar els carrers
i arreglar altres cosetes.

I al veure el gran rebombori
que aquesta nova ha difós
jo m'adreço al Consistori
des de les planes de L'OS.

Fent-li una proposició
que no dubto acceptarà
puix serà sols pel millor
engrandiment de Cassà.

Si es podés realitzar
mon projecte original
convertirem Cassà
en una base naval

amb creuers i cuirassats
i vaixells de tota mena
més llatins i reforçats
que els que hi ha a Cartagena.

No és difícil el projecte
ni el presupost elevat
per realitzar l'objecte
que totjust he proposat.

On es veurà realitzat
el nostre pla futurista?
En aquells horts del costat
del carrer de Bonavista

que es troben molt enfonsats
ran del Passeig Vilaret

i que a més estan cercats
quasi ben bé de paret.

Tenint el lloc escullit
cal que un home intel·ligent,
molt llest i molt instruït,
molt amable i molt atent,
i que a més sigui actiu,
ben plantat i ben valent,
es traslladi a Sant Feliu
sense perdre ni un moment.

I, des del mar ben a prop,
torni per la carretera
anant fent una reguera
amb la punta d'un esclop.

I així fins arribar al lloc
que més amunt s'ha indicat.
Vindrà l'aigua poc a poc
i prompte estarà omplenat.

Aquest projecte tan noble
ja ho veieu, no serà car;
i convertirem el poble
en excel·lent port de mar.

Un lloc on anar a pescar,
amb una «vista» divina.
Fins tindrem una piscina
pels que sàpiguen nedar.

Però ara, oh disort!
amb el què m'han explicat
el projecte de fer un port
queda impossibilitat.

Per el que es veu s'han gastat
gairebé ja les pessetes;
així és que se'n ha anat
nostre port a fer p... A. B.